

Maria Dorff
halusi muuttaa
maalle ja päätyi
Pohjois-Karjalan
Valtimolle
puuhaamaan
omavaraopistoa.

TEKSTI JA KUVA: JOUNI TIKKANEN

Syntytyiedon opettaja

Sarjassa
tutustutaan
eri alojen
tietäjien ja
taitajien

HOMO SAPIENS, KOTONA, RETKELLÄ JA VIRKKEITÄ TOIMITTANUT JOHANNA MEHTOLA

Ajatus maalle muuttamisesta tuli ennen ajatusta omavaraisuuden, **Maria Dorff** kertoo. Hän oli 18-vuotias lukiolainen, kun Jyväskylässä näyrettiin fantasiaelokuvaa nimeltä *Kadonneiden lasten kaupunki*. Yöllä elokuvan jälkeen hän käveli kotoaan hiljaisiin kaupungin halki ja mietti, miksi kaikki vihreä maa oli peitetty asfaltilla ja betonilla.

"Aloin ajatella, että tämä ei ole oikein", Dorff sanoo. "Tuli ahdistava tunne, että pitää päästä pois."

Laakion jälkeen hän lähti harjoittelijaksi biodynaamiselle puutarhatilalle Imsäsin, Porvoon lähelle. Pari vuotta tilan töitä riitti kuitenkin kertomaan, että kaupallinen viljely on liian rankkaa.

"Kävin myös vapaaehtoistoissa ulkomailla. Vietin yhden talven Espanjassa, Italiassa ja Portugalissa. Siellä runsaasti luonnon malleja mukavievaan permakulttuuriin, joka miellytti, koska kaikki permakulttuuritilat olivat koritarve-tiloja", Dorff kertoo.

Ammatin hän löysi harrastuksen kautta. Käsiyöt olivat kiinnostaneet lapsista lähtien, ja hän ajatteli, että käsityönopettajan työhön voisi yhdistää koritarveviljelyä.

Vuonna 2004, kun Dorffin opinnot Savonlinnan opettajankoulutuslaitoksella olivat edenneet proseminaarivaiheeseen, hän kuuli, että on olemassa mies, joka valmistaa itse kaiken. Jopa vaatteensa. Miehen käsityöläinen elämäntapa tuntui hyvältä seminaarityön aiheelta, joten Dorff lähetti hänelle postikortin ja kysyi lupaa haastatteluun.

Syntyi omavaraisperhe

Kävi ilmi, että Dorffin tapaus tutkimuksen kohde, **Lasse Nordlund**, oli 39-vuotiaana tullut tiettyihin johtopäätöksiin. Seminaarityön osassa 9, "Tulvaisuus", asia todetaan näin:

Erakkovuodet olivat hyödyllistä ja tarpeellista aikaa, mutta niiden anti on jo tyhjiin ammennettu. Lasse haaveilee myös omasta perheestä ja lapsista.

Heistä tuli pari, ja sitten perhe, mutta ei helposti.
"Se oli asia, josta neuvoteltiin", Dorff kertoo.

Hänellä itsellään oli jo lapsi edellisestä liitosta, eikä ajatus elämän yhteensovittamisesta omavaraistaloudessa elävän miehen kanssa tuntunut ihan itsenäiseltä.

Lasse Nordlund oli jyrkkä periaatteenmies. Hän söi johdonmukaisesti vain siinä, mitä pystyi itse keräämään tai kasvattamaan, muun muassa paljon sienia ja saroja kiloja laantua vuodessa. Hänelä ei ollut pankkiilii, eikä hän osastunut kaupasta edes suolaa tai öljyä ruoanlaittoon, saati hamaastahnaa. Sen virkaa toimitti koivunruuhkakatina, josta hän erotti lippeän, niin että jäljelle jäi pelkkä mineraali.

"Kyllä tämä elämäntapa tuntui ajatuksena aika pelottavalta", Dorff kertoo.

Yhteisiä arvoja kuitenkin oli niin paljon.

Omavaraistaloudessa elämisessä parasta on vapaus.

Tätä vuosirytmää monen ulkopuolisen on Dorffin mukaan vaikea hahmottaa. Jos hyvin käy, sitä voi kuitenkin pian opiskella hänen suunnittelemaansa omavaraopistossa. Opiston on tarkoitus avautua Valtimolla vuonna 2020, näillä näkymin yhtenä Kaimuun opiston linjana.

Sen opetus perustuisi käytännön kokemuksen omavaraistalouden elämisestä.

Sellaisella kokemuksella on toinenkin nimi. Se on syntytietoa, tositilanteesta testattua ajattelua. Tietoa siitä, mitä on olla itsensä ja luonnon varassa. ■

Ihana marraskuu

Parasta omavaraistaloudessa on Dorffin mukaan vapaus.

"Lasse ei tuo meille rahaa, mutta kaikki muu, mitä hän tuo, mahdollistaa sen, että minun ei tarvitse käydä kokopäiväisissä."

Toisin sanoen kummankaan heistä ei tarvitse.

Dorffilla on kyllä pankkiilii, ja hän huovuttaa trossuja ja myy villalankaa kehittäjäyrityksensä nimillä. Se on kuitenkin vain yksi pieni juonne hänen elämästään.

Omavaraistaloudessa elävällä perheellä kasvauksia kuluu kylväessä, kit-

OMIN KÄSIN

tehtiä varitina oli Nordlundin ensimmäinen lahja Dorffille. Hän auttoi myös akouun kehittämisessä, kun sitä ei käsitellyt Dorffin opettajan koulutuksessa opetettiin.

kiessä, saroa nostassa ja säilössä. Sitä koitaa ihana marraskuu, jolloin aikaa alkaa riittää taas kaikkeen muuhun: lepoon, käsitöihin, kaunokirjallisuuden lukemiseen ja lauteleihin lasten kanssa.

Tätä vuosirytmää monen ulkopuolisen on Dorffin mukaan vaikea hahmottaa. Jos hyvin käy, sitä voi kuitenkin pian opiskella hänen suunnittelemaansa omavaraopistossa. Opiston on tarkoitus avautua Valtimolla vuonna 2020, näillä näkymin yhtenä Kaimuun opiston linjana.

Sen opetus perustuisi käytännön kokemuksen omavaraistalouden elämisestä.

Sellaisella kokemuksella on toinenkin nimi. Se on syntytietoa, tositilanteesta testattua ajattelua. Tietoa siitä, mitä on olla itsensä ja luonnon varassa. ■

OMAVARAINEIN

perhe syö paljon kuivasiemeniä. Kuvan herkkurattit ovat helppoja ja hyviä, mutta kuusilahokka on Dorffin ykkös-suosikki.

